

HOMOK-MANDALA

PINTÉR LAJOS

arcom emberarc
nem gonoszló
mégis nyomomban
poroszló
alatta táncol
oroszló
nagy tél volt
szibériálló
oroszló
nem ér utol tán
nem fecske
csak gebecske
a rossz ló
félelmem eloszló

ne várd birodalmak
rontó hatalmak
népek romlását
diktátorok
sok tátogó torok
bukását

hanganként
fogy el a szó

mindent
mint homok-mandalát
porszemenként
bont el a szél

ISTVÁN KIRÁLY VERSES HISTÓRIÁJA
OFFICIUM S. STEPHANI REGIS HUNGARIAE

*Minden ország örvendezett
elnyervén patrónusát,
és e nagy-jóért szerfelett
áldotta Úr-Krisztusát.
Épp csak Pannónia népe
nem találta támaszát . . .*

Íme eljött az áldott új nap:
zengő üdvös ünnepe
szent királyunk-Istvánunknak!
Míg tart a világ heve,
örvendjen, ki őáltala
lón Urunk örököse.

Ím eljött az átkos új nap:
bűzös, bűdös ünnepe,
álszent király annyi tört ránk,
mint a világ krátere,
görnyedjen, ki őáltaluk
lón a földnek négere.

Ím eljött a nap, a régi:
elfagyott a vetemény,
ím a gyásznak ezredvégi,
nincs remény és nincs remény –
az maradt, ki volt az ember
csak Sárkányfog-Vetemény.

Ím eljött a napunk, újult:
Géza szent fejedelem
halott szívéen tiprat török,
s nincs Isten, nincs kegyelem,
tiprat tatár, kínunk örök
dajkáljuk, mint gyermeket.

Ím eljött a nap, az égi:
rásüt ágra, bogárra,
sugarát oly bőven méri,
aranypénz a sugára:
fénylő bánat ráfűzvéen már
a világ ág-bogára.

Ím eljön a Hold, az áldott,
zárja ránk az ég-boltot:
a Hold is csak rozsdás vaspánt,
csillag léssen rozsdás vas-szög,
nem szökhet ki semmi fény:
üvöltöd, hogy nincs remény.

Minden ország örvendezzen,
elnyervén patrónusát,
és a nagy-jóért szerfelett
áldja majd Úr-Krisztusát.
Mikor Pannónia végre
megtalálja támaszát.